

i les perspectives en la situació actual per al català són pràcticament inexistents.

Davant la desfeta previsible tan sols hi ha, doncs, una alternativa: com qualsevol poble lliure i normal del món, hem de tenir la nostra llengua, la catalana, com l'única oficial i general a la nostra societat. Només quan el català sigui necessari, no simplement «possible», podrem tenir la seguretat que la nostra nació i la nostra llengua subsistiran.

EL BARCO DE DON ANTONIO MARIA

Pere Ribera i Pinós (Barcelona)

Ja teníem el GEC, els verinosos, el Tubau, les llistes de TVV, el González Lizondo fent de les seves (darrerament sembla inclinat a la lingüística i a la gastronomia) i els del Centro Cultural Mallorquí. Ara, per a ofrenar noves glòries a Espanya s'hi ha sumat en Badia Margarit, sí, Don Antonio Maria, el que va fer la *Gramática Catalana*, publicada per l'editorial Gredos de Madrid. Aquest bon home, paradigma del pactisme i del bon seny tan característic dels nostres verals, ha introduït els del GEC, — aquells qui ara es fan dir «Els fantasmes del barco»—, a l'IEC, i els ha rebut per la porta gran, sense miraments. Sembla que les seves aportacions de barbarismes castellanitzants, així com la seva fòbia contra tot allò que soni genuí o català de fora de la ciutat de Barcelona, ha esdevingut imprescindible a l'hora de fer un nou diccionari de l'IEC. I això ho fa el president de la Secció Filològica, que mai no havia gosat dir ni ase ni bèstia per tal de no ferir ningú. Sembla que, com que aquests nois del GEC, rebotats d'altres àrees de treball, i després de castigar-nos amb el seu model provincià de la llengua des de tots els mitjans de comunicació, ara també ens castigaran des del seu diccionari, ja que hi actuaran d'assessors. Fins que vindrà un dia no gaire llunyà, pel que sembla, que els catalanoparlants nord-occidentals haurem de demanar perdó per no saber que paraules tan usuals i habituals en la nostra parla com ara *adés* o bé *enguany*, han esdevingut arcaïsmes o fórmules pedants des que la colla del «barcu» així ho van fer saber a l'IEC i a la resta dels humans que encara gosem parlar català normalment.

Algú (hi ha d'haver gent per a tot en aquest món) podrà dir i proclamar des de tribunes públiques que això és un signe de normalitat i de renovació de la llengua. Tampoc no hi haurà qui s'estigui de proclamar

que aquests nois del «barcu» són bona gent, que han fet una gran feina de creació del model de llengua vàlid per als mitjans de comunicació. Tot plegat no pot deixar de sonar-nos com a excuses de mal pagador, d'intents de justificar la renúncia a la llengua catalana, o d'amagar frustracions personals o d'algun grup de gent, promovent la «colla» del GEC a la categoria de científics de la llengua. Però no hi ha res més que una pura xerrameca amb tuf d'autoodi sublimat en la llengua, a més de continuació de l'obra que els secessionistes de la llengua ja fa molt de temps que han començat. Res d'això no és nou, i ens situa una altra vegada en els temps pre-normatius i de la Decadència. Ara, l'única diferència és que els molts usos lingüístics que ens imposen des dels mitjans de comunicació, són únicament els del parlar barceloní, òbviament em refereixo al de la ciutat de Barcelona, no a cap altre en què es vulgui o es pugui pensar, bandejant els parlants de la resta del país. Posats a degradar la llengua, durant la Decadència ho feien millor, ja que els usuaris de la llengua no perdien el seu referent dialectal; quan escrivien ho feien tal com rajava, en el propi dialecte, i tots els membres d'una determinada àrea dialectal podien sentir-se identificats amb allò que sentien o llegien. El pas del model de llengua d'Ausias March, Bernat Metge o Anselm Turmeda a la Decadència va ésser una tendència, no una maniobra de degradació volguda i tolerada de la llengua, feta per quatre ineptes elevats als altars de la lingüística, com passa a hores d'ara. Aquesta deformació del model de la llengua és basada en un únic dialecte, bandejant una gran part dels parlants de la possibilitat d'identificar-nos amb allò que han anomenat «*model de llengua dels mitjans de comunicació*», «*llengua viva*», o unes altres foteses per l'estil. En realitat, l'únic que es vol és dialectalitzar el català supeditant-lo a l'espanyol i accelerar d'aquesta manera el procés de substitució lingüística, ja que si desvirtuem el model propi de la nostra llengua, en liquidem el sistema, o provoquem la confusió lògica secundària a l'existència de més d'un sistema, fem que l'únic model lingüístic vàlid que ens resti sigui el de la llengua ben estructurada i definida, això és, en el nostre cas, el de l'ús de l'espanyol i/o francès. Si hem de fer alguna reforma del model de llengua, que potser sí que seria necessària, caldria iniciar un debat on tothom qui treballi seriosament, universitaris o no, i aquelles persones relacionades amb el món de la llengua que tinguin alguna cosa a dir-hi, hi puguin participar en igualtat de condicions. Però, de moment, i atesa la particular situació d'anormalitat que ha viscut i encara viu la nostra llengua, cal estendre i difondre el model de llengua vigent, ja que aquest encara no gaudeix d'una situació prou estable. Una altra cosa, actuar «sense xo ni arri», com diem a les comarques de l'interior, fent cas d'aquells qui més cridin, sense tenir en compte cap altre criteri que el de

la seva possible belligerància més o menys pública, és fer cas dels brams de l'ase, i qualsevol cosa menys contribuir a un procés de normalització lingüística vital per al català a hores d'ara. I si la maniobra fos estrictament marginal, no seria gens perillosa, però quan aquesta maniobra arriba a assolir el consentiment de l'autoritat lingüística del país, pren dimensions, si més no, de suïcidi lingüístic. Allò que no va fer el Decret de Nova Planta, que tota la normativa redactada explícitament des d'Espanya i des de França contra el català no havia assolit, ho faran una colla de brètols amb el nom de lingüistes i amb el consentiment de Don Antonio Maria.

Tot això passa després d'una tímida justificació als mitjans de comunicació. Don Antonio Maria Badia, antic defensor de la unitat de la llengua catalana, ex-prohom de la nostra llengua, sense consultar-ho a ningú, decideix que la millor manera de no entrar en conflicte amb el GEC és admetre'ls a l'IEC com a col·laboradors. Sembla que, finalment aquest home il·lustre, ha esdevingut el que tota la vida havia somniat, el «**quefe**» de la llengua catalana, i ara, amb la benedicció del Parlament de Catalunya, que va atorgar autoritat lingüística a la Secció Filològica de l'IEC, farà i desfarà segons ell entengui convenient. Mentrestant, Don Antonio Maria Badia, continuarà negant-se a escoltar altres grups de gent que també treballen per la llengua.

Per acabar només voldria fer-li un suggeriment: s'ha oblidat de cridar com a assessors lingüístics persones insignes de la llengua del nostre país com ara el senyor Amadeu Fabregat, el senyor González Lizondo, i la colla del Centro Cultural Mallorquí que, com tothom sap, han treballat per la llengua catalana de la mateixa manera que el GEC.

RESPOSTA A UN ARTICLE DE «EL PAÍS», QUE NO ÉS EL NOSTRE

Robert Perenya i Blasi (Barcelona)

El senyor José Antonio Gabriel y Galán no entén com els intel·lectuals espanyols es fan el distret a l'hora de donar el cop definitiu al genocidi de la cultura catalana. Ell ha comprès que ara és el moment òptim, car les circumstàncies mai no havien estat tan desfavorables per a Catalunya, ja que, fins ara, mai una nació que pogués elegir els seus dirigents, no n'havia elegit uns que tinguessin en el programa la seva sub-